

Gina Solomon

Am avut șansa de a întâlni în viața mea pe desăvârșita profesoară Gina Solomon, una dintre cele mai exigente și de valoare profesoare de pian ale Liceului de Muzică Nr. 1, actualmente Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti din București, unde, în urma unui concurs, am devenit elevă în clasa a X a. Venită din orașelul Piatra Neamț, unde luam lecții de pian cu Doamna Elza Pântea în particular, mi-a lipsit posibilitatea de a învăța și la alte discipline muzicale necesare, pe atunci neexistând în oraș o școală de muzică. În execuția mea pianistică aveam lacune. Și totuși, profesoara Gina Solomon a dorit să lucreze cu mine și, în cei trei ani până la absolvirea liceului, a reușit prin munca Dumneaei plină de răbdare, tenacitate și exigență, să mă aducă la nivelul corespunzător cerințelor examenului pentru Conservator.

Chiar și după ce am devenit studentă, am continuat să o vizitez, în vederea unor audiții sau examene ce le aveam, și de fiecare dată mă primea și lucra cu mine atent la toate detaliile frazelor muzicale din piesele studiate, îmi exemplifica, explicându-mi cele mai dificile pasaje și dându-mi soluții pertinente pentru reușită. Parcă o și aud cum mă atenționa: <<Tine minte! Pentru a interpreta ca un adevărat artist, trebuie să obții de la pian un sunet de calitate, armonios și nu sugrumat, care să-ți placă ție în primul rând, și pentru asta, modul în care ataci clapele este foarte important. Nu crispa brațele, fii relaxată, degajată, și acționează cu degetele apăsarea clapelor până în adâncul înfundării lor, fără senzația că ai mâna „deasupra” și având permanent auzul „treaz”, ca să rezulte un sunet cu vârf, rotund și bine conturat, indiferent care ar fi nuanțele cerute în partitură. În același timp, exersează-ți insistent și degetele! Numai lucrând articulat pasajele, și în tempo rar (cum tu nu prea o faci!), vei putea căpăta independența lor, în scopul obținerii unei egalități a succesiunii sunetelor, mai ales când pasajele au valori mici. Gândește-te că, așa cum un sportiv fără un antrenament continuu, sau un actor fără muncă asupra dicției, nu-și pot atinge scopul propus, tot astfel nici un instrumentist nu poate reuși fără munca asupra tehnicii, să realizeze o interpretare de înaltă ținută artistică, oricât ar fi de perfectă frazarea sa și oricât de sensibil și de dotat ar fi el.

Să știi că dacă la concursuri sau examene, se remarcă muzicalitate și talent, în lipsa unei tehnici solide, care să servească interpretării pieselor cântate, concurentul riscă să fie depunctat.

Și încă ceva. Ușurința de care dispui tu a degetelor, cât și a citirii la prima vedere a unei partituri, ți-ar putea oferi șansa de a deveni un bun pianist corepetitor. Însă pentru a ajunge să ai un tușeu adecvat acompaniamentului, ți se impune un studiu perseverent și asupra tehnicii.>>

- „Dar nu vreau să ajung pianistă corepetitoare!”
- „De ce?”
- „Fiindcă dacă acompaniez trebuie doar să subliniez intențiile solistului și nu să cânt așa cum simt și gândesc eu!”
- „Cat de greșit gândești! Află că a fi un bun corepetitor este tot atât de important ca a fi solist!”

Nici până la matusalemica vârstă pe care o am acum, nu am uitat recomandarea făcută de draga mea mentoră. Nimic din ceea-mi spunea nu era o vorbă fără substrat.

Îmi amintesc cu admirație cât de meticuloasă și cât de exigentă era. Pe o partitură de Chopin ce îmi dăduse să o studiez, Scherzo Nr. 3 Op. 39 in Do Diez Minor, am găsit scrisul Dumneaei: <<Atenție în lucrul tau! Când exersezi tehnica de cvinte, sexte și octave, cu intrări în pian prin căderea de sus a brațelor, concentrează-te să faci “căderi de brațe” - și nu “căderi de coate!”>> Recurgea mereu la ironii și glume pentru a mă convinge...

“Impune-ți o muncă bine controlată, perseverentă și plină de răbdare, în care auzul și mintea să fie mereu prezente!” De altfel, în apreciată Dumneaei carte “Metodica predării pianului”, dedicată profesorilor de pian ce se pregăteau pentru examenul de definitivat în învățământ, sunt trecute etapele

de lucru, cu problemele lor, și modul în care trebuie să se studieze la pian în mod eficient, ca, în timp, să se ajungă la măiestria pianistică. Această carte este încă de interes și de folos pentru elevii și studenții pianiști, și chiar dacă anii mulți au trecut, cartea este și astăzi recomandată spre studiu în școli, licee de muzică și Conservator.

Pentru mine, și nu numai, profesoara și pianista Gina Solomon a fost un exemplu de om: caracter integru, desăvârșit, atât în profesie, în familia sa, cât și în viața cotidiană. Toate se întâlneau în ființa acestei distinse personalități: modestie, omenie, har, bunătate, talent pedagogic – și atașament față de elevii săi, cărora le-a dedicat parte însemnată din viața și din știința sa.

Mă număr printre foștii elevi care au avut parte de atenta sa îndrumare, de ajutorul dat în momentele de cumpănă sau nefericite din viață, dar și de satisfacția ei și bucuria pentru momentele noastre de succes.

Niciodată timpul neîndurător și prea grăbit nu va reuși să-mi șteargă din suflet amintirea dragă a bunei, minunatei și veneratei mele profesoare Gina Solomon, căreia i-am păstrat și îi voi păstra mereu recunoștință.

Manuela Terescu

Ianuarie 2021